

TRACTATENBLAD

VAN HET

KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

JAARGANG 1971 Nr. 134

A. TITEL

Verdrag betreffende gelijke beloning van mannelijke en vrouwelijke arbeidskrachten voor arbeid van gelijke waarde, 1951 (Verdrag Nr. 100 aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar vierendertigste zitting); Genève, 29 juni 1951

B. TEKST

De tekst van het Verdrag is geplaatst in *Trb.* 1952, 45.

C. VERTALING

Zie *Trb.* 1952, 45.

De aldaar afgedrukte Nederlandse vertaling van artikel 2, eerste lid, van het Verdrag dient te worden vervangen door:

„I. Elk Lid dient door middelen, die passen bij de in gebruik zijnde methoden voor de vaststelling van de lonen, de toepassing van het beginsel van gelijke beloning van mannelijke en vrouwelijke arbeidskrachten voor arbeid van gelijke waarde ten aanzien van alle werknemers te bevorderen, en, in de mate als in overeenstemming met deze middelen is, een zodanige toepassing te waarborgen.”

D. GOEDKEURING

Het onderhavige Verdrag is in overeenstemming met artikel 60, tweede lid, en op de voet van artikel 61, derde lid, van de Grondwet overgelegd aan de Eerste en de Tweede Kamer der Staten-Generaal bij brieven van 19 maart 1971 (*Bijl. Hand.* I 1970/71, nr. 166; *Bijl. Hand.* II 1970/71 – 11 246, nr. 1).

De toelichtende nota die de brieven vergezeldde, is ondertekend door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid B. ROOLVINK en de Minister van Buitenlandse Zaken a.i. DE JONG.

De goedkeuring door de Staten-Generaal is verleend op 23 april 1971.

E. BEKRACHTIGING

In overeenstemming met artikel 5 van het Verdrag hebben de volgende Staten een akte van bekrachtiging bij de Directeur-Generaal van het Internationaal Arbeidsbureau te Genève nedergelegd:

Zuidslavië	21 mei 1952
België	23 mei 1952
Mexico	23 augustus 1952
Frankrijk	10 maart 1953
de Dominicaanse Republiek	22 september 1953
Oostenrijk	29 oktober 1953
de Filippijnen	29 december 1953
Cuba	13 januari 1954
Polen	25 oktober 1954
Bulgarije	7 november 1955
de Sowjet-Unie	30 april 1956
de Bondsrepubliek Duitsland	8 juni 1956
Hongarije	8 juni 1956
Italië	8 juni 1956
Honduras	9 augustus 1956
de Oekraïne	10 augustus 1956
Witrusland	21 augustus 1956
Argentinië	24 september 1956
Ecuador	11 maart 1957
Brazilië	25 april 1957
Roemenië	28 mei 1957
Albanië	3 juni 1957
Syrië	7 juni 1957
Tsjechoslowakije	30 oktober 1957
IJsland	17 februari 1958
Haïti	4 maart 1958
China	1 mei 1958
Panamá	3 juni 1958
Indonesië	11 augustus 1958
India	25 september 1958
Noorwegen	24 september 1959
Perú	1 februari 1960
Costa Rica	2 juni 1960
Denemarken	22 juni 1960

Ivoorkust	5 mei 1961
Gabon	13 juni 1961
Guatemala	2 augustus 1961
Syrië *)	30 oktober 1961
Libië	20 juni 1962
Zweden	20 juni 1962
Madagascar	10 augustus 1962
Algerije *)	19 oktober 1962
Senegal	22 oktober 1962
Finland	14 januari 1963
Colombia	7 juni 1963
Irak	28 augustus 1963
de Centraalafrikaanse Republiek	9 juni 1964
Paraguay	24 juni 1964
Malawi	22 maart 1965
Tsjaad	29 maart 1966
Niger	9 augustus 1966
Jordanië	22 september 1966
Portugal	20 februari 1967
Turkije	19 juli 1967
Guinee	11 augustus 1967
Luxemburg	23 augustus 1967
Japan	24 augustus 1967
Nicaragua	31 oktober 1967
Spanje	6 november 1967
Ghana	14 maart 1968
Dahomey	16 mei 1968
Mali	12 juli 1968
Tunesië	11 oktober 1968
Sierra Leone	15 november 1968
de Mongoolse Volksrepubliek	3 juni 1969
de Democratische Republiek Kongo	16 juni 1969
Boven-Volta	30 juni 1969
Afghanistan	22 augustus 1969
Kameroen	25 mei 1970
Soedan	22 oktober 1970
het Koninkrijk der Nederlanden (voor Nederland)	16 juni 1971

*) Verklaring van voortgezette gebondenheid te rekenen van de datum van onafhankelijkheid.

G. INWERKINGTREDING

De bepalingen van het Verdrag zijn ingevolge artikel 6, tweede lid, op 23 mei 1953 voor Zuidslavië en België in werking getreden. Voor

de overige in rubriek E genoemde Staten zijn zij twaalf maanden na hun bekrachtiging in werking getreden, behoudens voor Soedan en voor het Koninkrijk der Nederlanden, voor welke Staten zij onderscheidenlijk op 22 oktober 1971 en 16 juni 1972 in werking zullen treden.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal het Verdrag voorschikkelijk alleen voor Nederland gelden.

H. TOEPASSELIJKVERKLARING

De bepalingen van het Verdrag zijn door Frankrijk toepasselijk verklaard op:

Guadeloupe	} 27 april 1955
Martinique	
Frans Guyana	
Réunion	

De Regering van de Verenigde Arabische Republiek heeft op 26 juli 1960 verklaard, dat het Verdrag, hetwelk door Syrië vóór de totstandkoming van de Verenigde Arabische Republiek was bekrachtigd, thans geldt voor het gehele gebied van de Verenigde Arabische Republiek.

J. GEGEVENS

Zie *Trb.* 1952, 45.

Bij brief van 15 maart 1954 (Bijl. *Hand.* II 1953/54 - 3421) is aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal een Nota, bevattende het standpunt van de Nederlandse Regering nopens het onderhavige Verdrag, aangeboden. De Nota is ondertekend door de Staatssecretaris van Sociale Zaken A. A. VAN RHIJN, de Minister van Buitenlandse Zaken J. W. BEYEN en de Minister zonder Portefeuille J. LUNS.

Van het op 28 juni 1919 te Versailles tot stand gekomen Statuut van de Internationale Arbeidsconferentie is de tekst eveneens geplaatst in *Trb.* 1953, 130. Zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1971, 117.

Voor het op 26 juni 1945 te San Francisco tot stand gekomen Handvest der Verenigde Naties zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1969, 104.

In overeenstemming met artikel 102 van het Handvest der Verenigde Naties is het onderhavige Verdrag op 28 mei 1953 geregistreerd bij het Secretariaat der Verenigde Naties onder nr. 2181. De Engelse en de Franse tekst zijn afgedrukt in „Recueil des Traités” der Verenigde Naties, deel 165, blz. 303 e.v.

Uitgegeven de tiende augustus 1971.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

W. K. N. SCHMELZER.